

YA EMPATİ YA PİŞMANLIK

Odasına kendini zor atmıştı. Toplantıdan yeni çıkan Feridun Bey, bu kavurucu temmuz sıcağında meclis toplantısının boğucu atmosferinden kurtulduğuna seviniyordu. Üstelik toplantıdaki “Seneye seçimde görürsünüz siz” gibi iddialı sözleriyle ortamın gerilmesine neden olmuştu. Bir taraftan şehrin sorunları bir taraftan belediye meclisindeki muhalefet... Hele bir de o küçük boylu gazeteci kadın yok mu? Tam bir baş belasıydı. Şehrin onlarca sorunu yokmuş gibi takmıştı engelli haklarına. Yok parklarda yer yokmuş, yok kaldırımlar çok yüksekmiş, yok rampalar eksikmiş. Ha bir de belediye niye engelli kadrosuna çalışan almıyormuş. Bu gibi şikâyetlerini sürekli gündeme getiriyor, Feridun Bey'i sınırlendırıyordu. Feridun Bey de "Çalışan alacak çok yer var ya sanki. Çok para var belediye kasasında." diye geçiriyordu içinden. Gazeteci kadın ne zaman gelse bir şekilde ondan kurtulmanın yolunu buluyordu.

Toplantının üzerinden uzun zaman geçmişti. Feridun Bey odasında otururken dilekçelere bakmayı unuttuğunu hatırladı ve onları eline aldı. Göz gezdirirken dilekçelerin çoğunun engellilerle ilgili olduğunu fark etti. Feridun Bey, doğuştan görme engelli oğlunu, okutmaya çalışan Fadime Hanım'ın yazdıkları; inşaattan düşüp sakat kalan evini geçindirmeye çalışan Arif Bey; hastalığı yüzünden iki bacağı birden kesilen Nergis Hanım ve belden aşağısı felçli Nuri Bey'in yazdıklarıyla başbaşıydı. Hepsinin engeli farklıydı ancak aynı konudan muzdariplerdi: engellilerin olanaksızlıkları... Dilekçelerde aynı gazeteci kadının da Feridun Bey'e ettiği şikâyetlerdeki gibi şehirdeki eksiklerden bahsediliyordu. Feridun Bey hepsini okudu ancak sadece okumakla kaldı. Hiçbirini dikkate almadı. Hepsini buruşturup çöpe, bir basketbolcu edasıyla attıktan sonra, belediyedeki odasının koltuklarının yenilenmesini istedi. Hazır onlar yenilenirken belediyenin dışının da yenilenmesinin fena olmayacağını düşündü ve onu da istedi. Feridun Bey'e göre belediye kasasında her şeye para vardı ama engelliler için yoktu.

Belediye binasının birçok yerini yenileyen ve daha ferah olduğunu düşündüğü odasında oturup belediye işleriyle uğraşan Feridun Bey, biraz nefes almaya ihtiyacı olduğunu düşündü ve pencereyi açtı. Pencereyi açtığı anda belediye binasına doğru yaklaşan gazeteci kadını gördüğünde ise "Lanet olasıca kadın. Her yerde karşıma çıkıyor. Yemek yerken gazeteci, sabah koşarken gazeteci, evin kapısında gazeteci... Tuvalette karşıma çıksa şaşırımmam artık!" diye geçirdi içinden. Kendi kendine gülümsedi. Gazeteci kadın ne yaparsa yapsın; Feridun Bey, ona asla randevu vermeyecekti.

Baş belası gazeteci (!), Feridun Bey'in bu umursamaz tavrına anlam veremiyordu. "Neden hiç empati kurmuyor?" diye düşünüyordu. Gazeteci Sedef'in hayatını değiştiren ve bu konulara duyarlı olmasını sağlayan dönüm noktası ortaokuldaki arkadaşının o küçük kardeşiydi. Küçük kız, halk arasında “kelebek hastalığı” olarak bilinen hastalıkla mücadele ediyordu. Halbuki yavrucağın gözleri, ne kadar da güzeldi. Sedef, o kız için okulunda, hatta mahallesinde bir yardım toplama faaliyetinde bile bulunmuştu. Bu ilk faaliyeti o kadar başarılı olmasa da Sedef'in gelecek hayatına dair birtakım ipuçları sunmuştu. O, zor durumda olup da sesini duyuramayanların sesi olacaktı. Zaten gazeteceliği de bu yüzden seçmişti. Artık son çare olarak -Feridun Bey'in belki dikkatini çeker umuduyla- şehirde kendilerine uygun imkanların olmamasından şikâyetçi engelli bireyleri bulmayı ve onlarla bir gösteri hazırlamayı düşündü. Fakat onlarca insanı bir araya getirebilecek miydi? Bunu yapabilmesi için

mantıklı bir çözüm yolu gerekiyordu.

Gösteri fikrinden vazgeçmeyen Sedef, çözüm yolu olarak gazeteye bununla ilgili bir köşe yazısı eklemeye karar verdi. Ancak bu şekilde yazısını okuyanların ona ulaşmasını sağlayabilirdi. Yazısında genel olarak şikâyetlere de yer vermişti ve yazının sonunda da aynı konulardan rahatsız olan kişileri belediye binasının önünde gösteri yapmaya davet etmişti. Gazete basılıp dağıtımı yapıldıktan sonra geriye sabırla beklemek kalmıştı.

Gösteri zamanı geldi çatı. Sedef, belediye binasının önüne gittiğinde beklemediği kadar büyük bir kalabalıkla karşılaştı. Bunca insana ulaşabildiği için gerçekten sevinmişti. Hemen telefonu eline alıp annesini aradı ve "Başardım anne." dedi. Gözyaşlarını tutamadı. Hâlâ gelenler vardı. Üstelik gösteri için gelenler sadece engelli ve engellilerin ailelerinden oluşmuyordu. Halk da bu konuya duyarlılık göstermişti. Kalabalığın arasından çıkıp önlerine geçti. Gösteriyi hazırlama fikrinin ona ait olduğundan bahsetti ve kendini tanıttı. Zaten herkes gösterinin amacının farkındaydı ve bundan bahsetmeye gerek duymadı.

Kalabalığı pencereden gören Feridun Bey, ne olup bittiğini anlayamadı. Gösteriyi yapma vakti de gelmişti. Gelen insanlar gösteriye başladıklarında amaçlarını anlayan Feridun Bey, bu işte de gazetecinin olduğunu düşündü ve gözleriyle onu aradı. Onu gördüğünde bıkkınlık duygusuyla dışarı çıktı. Gitmelerini istedi ancak topluluk dağılmadı. Feridun Bey bu defa gerçekten sinirlenmişti ve topluluğu kendi dağıtamayacağını anlamıştı. Polisi çağırmaktan başka bir çözüm yolu gelmiyordu aklına. Polis geldiğinde güç de olsa kalabalık dağıldı ve gösteri bitti.

O sabah çok neşeliydi. Gösteri belasından ve gazeteci kadından kurtulmuş; son gelen anket sonuçlarına göre de en yakın rakibi Mahmut Bey'den de yedi puan öndeydi. İştahla kahvaltısını yapan oğuna baktı. Ona her baktığında aynı şeyi düşünüyordu: gurur ve tarif edilemeyecek bir sevgi... "Çok yakışıklı maşallah." dedi. Eşi Cavidan Hanım öldüğünde oğlu Berk sekiz yaşındaydı. O yaşından beri Berk'e hem annelik hem babalık yapmıştı. Bunu da çok iyi yaptığına inanıyordu. Oğlunu canından çok seviyordu. O ne isterse yapardı.

Feridun Bey için iki önemli olayın gelmesine çok az kalmıştı. Önce oğlu Berk'in üniversite sınavı ve ondan iki ay sonra belediye başkanı seçimleri vardı. Seçimden önce, oğlu şu sınava girip çıkaydı; Feridun Bey rahatlayacaktı. En az Berk kadar o da heyecanlıydı.

Nihayet sınav sabahı gelmişti. Oğluyla arabasına bindi. Şoförü olmasına karşın Feridun Bey, bugün Berki şoförün götürmesini istemedi. Sürücü koltuğuna, kendisi geçti. Çünkü böylesine önemli bir günde, oğlunu yalnız bırakamazdı. Onun daima yanında olduğunu hissetmesini istiyordu. Oğlunun sınava gireceği okula doğru yola koyuldular. Feridun Bey, onun sınava gecikmesini istemiyordu ve hızlı sürmeye başladı. Fakat o kadar hızlanmıştı ki arabanın kontrolünü kaybetti ve kaza yaptılar. İki de hastaneye kaldırıldı.

Gözünü açtığı anda aklına ilk gelen oğlu oldu. "Oğlum nasıl?" diye sordu. Doktor ona onca şey söylüyordu ama Feridun Bey hiçbirini duymuyordu. Doktora baktı ve tekrar sordu: "Oğlum nasıl, Berk'in durumu ne?" Doktor Ateş Bey için bunu söylemek çok zordu. Yirmi yıllık doktorluk

hayatında, hasta yakınlarına birçok kötü haber vermişti fakat böyle haberleri verirken hala çok zorlanıyordu. Sonunda derin bir nefes aldı ve söze başladı: "Durumunuz çok iyi Feridun Bey. Sanırım emniyet kemeri sizi korumuş ama oğlunuz Berk için aynı şeyleri söyleyemeyeceğim. O ön camdan dışarı fırladığı için omuriliğinde geri dönülmez hasarlar meydana gelmiş." Bu sözler, Feridun Bey'in kulaklarında çınlıyordu. Doktorun bu sözlerinden sonra, hiçbir şey duyamıyor, anlayamıyordu. Aklında sadece oğlunun bundan sonraki hayatında yürüyemeyeceği, koşamayacağı ve hep birilerinden yardım bekleyeceği vardı.

Hastaneden taburcu edildikten sonar, oğluyla beraber biraz hava almak için gezintiye çıkmaya karar veren Feridun Bey, hâlâ kazanın etkisindeydi. Dışarı çıktıklarında, oğlunun tekerlekli sandalyeyle ne kadar zorlandığını gördü. Engelli bireyleri, gazeteci kadını pardon Sedef'i, gösteriyi ve her şeyi artık anlıyordu. Böyle bir eksiği nasıl umursamamıştı? Oğlu kaldırımlara çıkarken bile zorluk yaşıyordu çünkü şehirde rampa bile, çok nadir vardı. Gözü önünde, oğlunun yaşadığı bu durumu görmek ona acı veriyordu. Hatasını böyle anlamayı hiç istemezdi. Yaptıklarını telafi etmek istedi. Bunun için tek bir şans vardı. O da yeni seçimi kazanıp her şeyi düzeltmekti.

Feridun Bey, seçim faaliyetleri süresince; belediye başkanı olursa neler yapacağından bahsetti. Artık propaganda yaparken engelliler için de daha duyarlı olacağını, bahseder olmuştu. Bunları artık içtenlikle söylüyordu ve halkın da onu anlayacağını umuyordu. Seçimi kazanacaktı. En başta oğlu olmak üzere, bütün engelliler için daha iyi olanaklar sağlayacaktı. Her şeyi düzeltecekti.

Seçim akşamı, her şey olağandı. Ancak beklenmedik bir şey oldu. Halk bu sefer Feridun Bey'i seçmemişti. Bu seçimi, Mahmut Bey kazanmıştı. Feridun Bey halkın kendisine inanmamasına bir yandan hak verirken bir yandan da üzülmüyordu. Çünkü kazansaydı, vaat ettiklerini yerine getirecekti.

Kahvaltısını yaparken bugün yapılması gereken kaldırım ihalesini düşünüyordu, Mahmut Bey. Son on üç sene içinde, on iki kere değişen kaldırımın Mahmut Bey'in zamanında da değişmesi gerekiyordu. Çünkü şehrin en önemli sorunu, buydu(!) Öğleye doğru, dışarıda bir gürültü işitti. Pencereyi açtı ve dışarı baktı. Dışarda toplanmış bir kalabalık vardı. Neden geldiklerini kestiremedi ancak en önde onu görene kadar... Başının belası gazeteci, engelliler için bir gösteri mi yapacaktı? Mahmut Bey gösteriye katılan kalabalığa şöyle bir göz gezdirirken kalabalıktan birini gözü ısırıldı. En arkada, başı öne eğik, tanıdık bir yüz vardı. Evet evet o ta kendisiydi: Feridun Demir...

Nazar Yağmur Düzkaya / Cezeri Yeşil Teknoloji MTAL(10/C)